

<p>VI. ÉVFOLYAM. M megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, április 7. 1872. 15 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	--	--	---

A sósperecz.

(Humoreszk.)

III.

Az estély.

Striczelmayer másnap reggel jókor levelet intéze Hurkási zongoramesterhez, melyben tudtára adja, hogy jövőre házáat kimélje meg a látogatásoktól. Hurkási e levél olvasása után le volt forrázva, mint egy kanpulyka, s hogy bánatának keserűségét megédesítse neki adta magát a boritalnak és a nagy 9-esben mindennap berugott, mintha csak kefekötő lett volna és nem klavirkalapáló!

Lekvári a légyott óta még rendesebb látogató volt a sütődében, s vizitjeit többnyire oly órában tette, midőn Luiza volt a soros a pudlínál. Luiza kisasszony a milyen kecses, épen olyan csintalan is volt, e mellett még diplomata is; ugyanis a kis hamisnak agyában fogamzott meg az eszme, hogy Lekvári pályázzon a megürült zongora állomásra s ajánlja magát édes papa és mamájánál.

„De mit gondolsz kegyed, hisz én nem tudok egyebet játszani skálánál, azt is csak két ujjal“ — jegyzé meg Lekvári.

— Nem tesz semmit — viszonzá pajkos mosolylyal a leányka, reményilem, hogy csak megteszi ezt a kis csekélységet kedvemért, ugye bizony édes Lekvári megteszi?

Ha Lekvári szive márványból lett volna ily gyöngéd kérelemnek ellent nem állhatva ellágyult volna mint a quargli, de minthogy nem volt szive márványból, elolvadt mint a vaj, s nemes önfeláldozó készségét ily szavakkal tudatá a piruló Luiza előtt.

„Kedved kedvéért imádott Luizám! megteszek mindent; ha parancsolja, lehozom a göncölszekerét az égről, hogy azon kocsikázzék ki a Stadtvájdliba; vagy parancsolja, hogy érette beálljak honvéd önkéntesnek, beálllok... Vagy ha tetszik leszek édes papájánál pékinas, mindenes, leszek még zongoramester is, mely művészet-hez, pedig annyit értek, mint hajdu a harangöntéshez.

Luiza nagysám ily feláldozó lángoló szerelmet, mivel viszonzott volna mással, mint egy cvikipuszival. Meg is jutalmazta Lekvárit nyomban. Lekvári leirhatatlan boldog volt.

Másnap délután ismét a pékboltban találjuk hősünket. Luiza helyett azonban Striczelmayer ur sürög-forog a pudli körül, ki Lekvárival nagy diskursusba látszik lenni.

„Biz ugy van az, Herr von Striczelmayer! — folytatá a diskursust Lekvári — minden üzlet rosszul megy most.“

— Főképen a pékéké — jegyzé meg Striczelmayer — a lisztnek igen felment az ára, s a közönség ekkora zsemlet, csak oly nagy kiflit kíván most, azelőtt; — elhiggye uraságod, hogy ha azt a mit eddig adtunk minden öt zsemle után egy

szüntették volna, már ezóta tönkre mentiük volna. Hát uraságodnak micsoda üzlete van? ha szabad kérdenem.

„Én művész vagyok“.

— Művész!? és a művészet melyik ágában méltóztatik magát bámultatni?

„A perecezésben“ — gondolá magában Lekvári,

— míg hangosan így válaszolt:

„Én zongoraművész vagyok, Liszt Ferencnek tanítványa!“

— Liszt Ferencnek tanítványa — nincs szerencsém ismerni azt az urat; persze Striczelmayer más lisztet nem ismert, mint a miből ő zsemlét és kiflit sütögette.

„Igen igen! Liszt Ferencnek a zongorakirálynak.“

— A zongorakirálynak — csodálkozik Striczelmayer s azonnal le is kapta fejről a komót-sapkát s magát meghajtva mondá: örülök, hogy ily jeles művészhez van szerencsém, szabad kérem becses nevét?

„Nevem Lekvári Miklós, atyám a párisi nagy operaháznak és III. Napoleon császár udvari bandájának főkarmestere volt.“

A péknek nem kellett több, neje után kiállt s ez megjelenvén a boltban, rögtön bemutató Lekvárit, mint Magyarország első zongoravirtuózát.

Striczelmayernek a legelső látásra megtetszett Lekvári, megnyerő modorával és könyed társalgásával. Hurkási e pillanattól fogva feledve volt.

„Lieber Lekvári! így kezdé titulálni művészüket Striczelmayerné, ez előtt pár nappal adott tul Hurkási zongoramesteren férjem, s most Luizácskánk tanító nélkül van, nem lenne hajlandó, ha ideje engedni, leányunknak órákat adni zongorán. Luiza már meglehetősen játszik különben is . . . ?

Lekvári nem sokat teketóriázott. . . kinyilatkoztatta tehát, hogy e megtiszteltetést elfogadja.

Lekvári boldog volt, boldogabb annál, ki székó ternoúra tesz a budai kis lutriba és ambója jó ki.

* * *

Striczelmayeréknél pár nap múlva nagy ünnepély állt a küszöbön. Ugyanis a pékné neve napja közelgett s ezt minden évben nagy dáridóval szokták megünnepelni. Persze az új zongoraművészt is meginvitálták ez ünnepélyes alkalomra, kire Striczelmayerék már előre is büszkék valának. A bekövetkező nagy napon lett sürgés-forgás szobákban, konyhában, tisztogatás, porolás, sütés-főzés. Striczelmayerné, egész tucat galambfiut rántott ki a Hurkási receptje szerint. Ezzel mint jó gazdasszony különösen meg akarta vendégeit lezni.

Hét órákor estve kezdettek egybeseregleni a meghívottak mindenféle uri és asszonyi nemből, fiatal leánykák, Luiza barátnői, koros madonnák Striczelmayerné ismerősei és pápaszemes értelmes burgerek, Striczelmayer urnak kebelbarátjai. Ott volt a diszes társaságban a pék fettejje Hózenfleck Jeremiás kedves oldalbordájával és két leányával. Eljött Krampampuliné ő nagysága miniszteri tiszteletbeli titkárné őt eladó leányaival Fáni, Háni,

Náni, Száli és Máli kisasszonyokkal. Ékesíté még a vendégkoszorút Luiza keresztapja Szuroktalpi János uram, becsületes mesterségére nézve varga, és annak szeretett hitvestársa; jelenvolt a bőbeszédű Kukliné asszony diplomás hitesbába is. A dámák toilettjét nem irhatjuk le százszinü tarkaságánál fogva, azt azonban megemlíthetjük, hogy Szuroktalpi Jánosné asszonyom legjobban kicsipte magát ez estélyre. Széles termetén világos égszínkék selyemruha diszelgett, maga után ötfertályrőfös sleppet huzva; a ruha narancssárga kaméliákkal volt kicifrázva; a kaméliák oly hüven voltak csinálva, mintha csak természetiek lettek volna s koszoru alakban voltak a ruha aljára fércelve. Nyaka és karjai csak úgy ragyogtak az ékszerektől, mint valami aranyműves kirakat; fején pedig kakastaréjalaku kopfputz volt hullámzó tulipiros szalagokkal, csipkéekkel, bodrokkal garnirozva. Egy szóval Szuroktalpi Jánosné asszonyság kicsipte magát mint menyasszony korában.

A fiatalok nagyobbbrészt kereskedő segédek voltak, kik azonban csak 10 óra felé jelenhettek meg az estélyen miután a boltzárás ideje kilenc órákor van.

A fiatalság megérkezéig feszes volt a mulatság, hanem ezután aztán elkezdődött a zálogosdi s több más csókokkal fűszerezett társasjáték. Éjtélfelé gazdag teritékü asztal mosolygott a vendégkoszorura. Spékelt nyul, malac, liba, pulyka és galambpecsenye, pampuska, fánk, torta, kuglóf alatt csak úgy görbedt az asztal. A társaság meglehetősen is hozzálátott a fogyasztáshoz, Szuroktalpinének különösen izlett a rántott galamb, nem győzte eléggé dicsérni . . .

„Hjah! szólt büszke örömmel a pékné, van nekem egy titkom, hogy kell készíteni a galambokat“.

„Ejnye lelkem! kapott rajta a vargáné, nem árulnád el e titkot nekem? ”

„Szívesen, meg van nálam írásban, magyarul és németül.“

„Már csak magyarul add át lelkem, mert én németül nem igen tudok.“

„Holnap elküldöm hozzád, ma úgy sem férhetek a kaszlimhoz“. De nini halljuk csak Lekvári urat az új zongoramesterünket a mint látom szólni akar, mer köszörüli a torkát.

Lekvári e pillanatban poharat vön kezébe s így köszönté fel Striczelmayerné:

„A hány szeme van a máknak . .

A hány ikrája a ráknak . .

A hány hal van a Dunában

A hány béka a Tiszában,

A hány csillaga az égnek —

A hány kifíje a péknek . . .

Éljen annyi boldog napot

Urnónk, a ki jóllakatott.

Azt kívánom e családra

Tartson addig boldogsága:

Míg ki nem lesz fizetve az

Osztrák kormány adósága.“

E felköszöntést szünni nem akaró harsány „éljen“ követte . . . Striczelmáyernének könyei peregtek örömben. Az egész társaság szeme csak Lekvári függött, s megtudván — mert Striczelmáyerné mindenkinek eldicsekedett vele — hogy Lisztnek tanítványa, mindenki akarta a nagy művész játékát hallani, körülfogták tehát mint a poroszok Párist s nagyban ostromolták, hogy játsszék valami pompás koncert darabot.

Lekvári e megtiszteltetésre nem volt elkészülve s oly zavarba is jött, hogy a kezében tartott poharat majd hogy le nem nyelte kuglóf helyett. Látván a kis pajkos Luiza, Lekvári zavarát, így szóla az ostromlókhoz:

„Először én fogok egy darabot eljátszani, azután pedig Lekvári ur lesz szives legujabb szerzeményét „Strassburg ostromát“ eljátszani.

„Helyes“, „brávó“ — kiálták a bortól felhevült vendégek.

Luiza a zongorához ült, s elkezdé a „Snájder Fanni“-polkát játszani. A második versnél már mint bősziült orkán tört ki a társaság kedve, s úgy énekelte a mint csak kifért a torkán:

„Elmentem én a vásárra
Schnájder Fannival, Schnájder Fannival,
Vettem neki piros szoknyát
Három mászlival, három mászlival.“

E közben Luiza, Lekvárihoz hajolva, fülibe sugta: „Most játsza kegyed „Strassburg ostromát“ — üsse a billentyüket a hogy tudja, csináljon jó nagy lármát, ez lesz az ostrom, lássa hogy neki dült az éneknek a társaság s egyik jobban bevan rugva mint a másik; s e szavak után lenyomta Lekvárit a zongora mellé.

A társaság egy része orditá „Halljuk Strassburg ostromát“ míg a másik rész még most is legnagyobb tüz-zel éneklé:

„Vettem neki piros szoknyát
Három mászlival, három mászlival.“

Lekvári e hangzavarban két kezével kalapált iszonyu lármával s a pajkos Luiza egy fűszerkereskedő-segédet, ki Strassburg ostromát leginkább megakará figyelni karon ragadva, elkezdé vele a még most is nagyban futt polkán keringeni, a többi fiatalság is belevegült aztán a polkába s keringett mint a férges birka.

Lekvári jónak látta Strassburg ostromának a fináléját azzal bevégezni, hogy csinált egy óriási zörgést, s azzal felállott a zongora mellől, mire a vihar is lecsendesült.

A hatás leirhatatlan volt s a virtuóz tapsokkal elhalmozva.

Lekvári szótlantul hajtogató magát. Szuroktalpi pláne egy kacskaringós toasztal üdvözlé a nagy művészt, Liszt Ferencznek tanítványát.

A pékmesternek és kedves feleségének szemei ragyogtak az örömtől, hogy házában ily jeles művészt vendégelt meg, mint Lekvári!

(Következik a IV. jelenet „a vargamester mint Troubadour“ és ezzel be is lesz fejezve.)

A szalmaözveggy.

Szalma özveggy lettem
Én ugyan megjártam,
Lepkévé változott
Az én hitestársam.

Alig éltem vele
Néhány boldog napot,
Szerelmes gerlicém
Elrepült! itt hagyott!

Pedig mily szelid volt,
Mennyire szeretett?
A mig el nem mondtam
Vele a szent hitet.

De bezzeg a midőn
Nem volt fején párta,
Nekem esett, még a
Hajam is cibálta.

Mindig talált okot . .
Mindig perlekedett,
Talán azért tette:
Mert nagyon szeretett.

Hogy ne fujja mindig
Ezt a furcsa nótát:
Eljárattam vele
A mazurka polkát.

Soh' se hittem volna
Hogy táncmester leszek,
Hogy még jobban járja
Rá-rá huztam egyet.

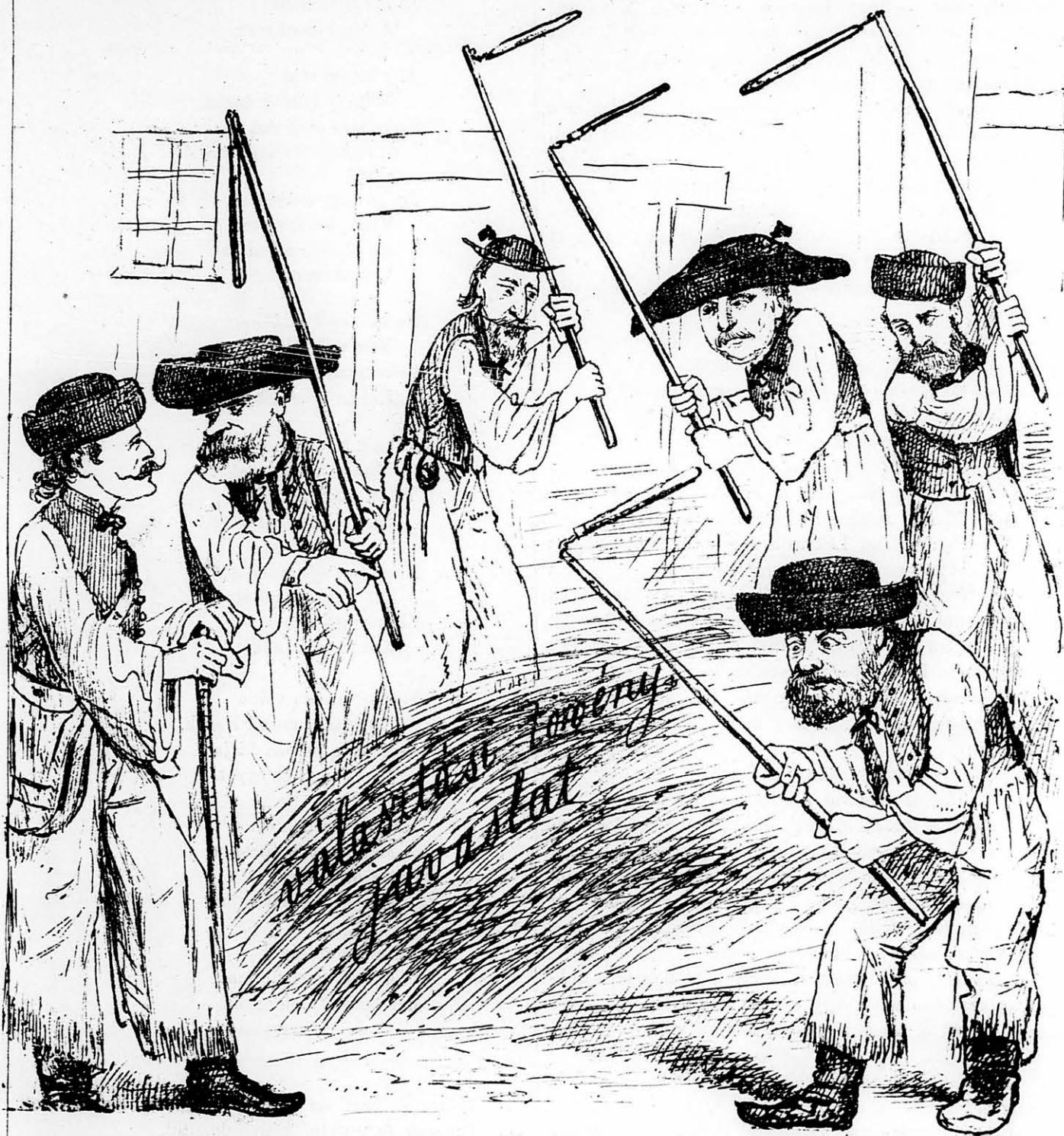
Táncolt is a lelkem
Még most is táncolna
Ha az orra vére
Meg nem eredt volna.

Ezt a bolondságot
Azután megbántam,
Mert másnap elhagyott
Az én hitestársam.

Görge Arthurt az erdélyi mánások Kolozsvárott szándékoznak felléptetni képviselőjeltül.

Hej Kolosvár! Kolosvár!
Hát annyira volnál már?
Hogy rád ilyen szégyen vár:
Ki eladta Világost . .
Utánnad ép az vágy most.

A cséplők.

Ludas Matyi: Ugyan, ugyan Józsi bátya! mit csépelnek kelmetek? hisz ebben egy szem mag sincs.
Madarász Józsi: Tudjuk azt mi Matykó ecsém! hogy ez csak üres szalma és giz gaz, nem is **ki**, hanem csak **e**lcsépeljük mi ezt, hogy a jobboldalnak annál puhább legyen
alomnak.

A kormány juhásza.

Megy a juhász számaron,
Földig ér a lába,
Nagy a legény, de nagyobb
Boldogtalansága.

Boldogtalan, mert látja :
Hogy vissza kell venni
Választói javaslatát,
S nem lesz abból semmi.

Elkeseredésében
Még kitelik tőle,
Hogy nagyot üt botjával
A szamár fejére.

Pipacsok.

Az ellenzéki jkör (baloldali és 48-as) elnökeihez az országnak minden részéből nagy számmal érkeznek naponta a bizalom nyilatkozatok a választási törvényjavaslat és az 5 évi országgyűlés ellenében elfoglalt s ernyedetlen kitartó buzgalmukért.

Hogy aztán a kormánypárt és a jobboldal ezeket ellensúlyozza, ő is irat egyik másik ujdonsült főispánnal, kőszegi és ruszti polgármesterrel s holmi járásbírószágra vagy képviselőségre aspiráló provizoristákkal egy egy hivatalos bizalmi feliratot, hanem biz ezeken nagyon megérik mindegyiken a Bach-szag.

* * *

A mamelukokat annyira megszállta a szentlélek helyett a szivtelenség, és a gyűlölet ördöge a husvéti napok alatt, hogy a vizáradás nyomoraival küzdő megyék siralmas jajjait sem hallják meg. Hogy is hallanák, mikor szörrel van benöve fülök és mikor az eziránti határozati javaslatot egy ellenzéki képviselő nyújtotta be?!

Vessen a nép nyomorban, s éljen a muszka vezető kényelemben, ez a jobboldali jelszó.

* * *

Tóth Vilmos ur, hogy azon vereséget kikerülje, melyet épen az országgyűlés befejezte előtt három nappal fog szenvedni, a midőn non le velle vissza kell venni választási törvényjavaslatát, azt indítványozta a minisztertanácsban, hogy az országgyűlést felkell oszlatni.

Hanem Lónyai és a miniszter társai azt mondták Vilmos urnak: de már azt a bolondot csak nem tesszük a szép szakáladért sem.

* * *

Török Sándornak a János fiának választó kerületéből következő kadentziákat küldötte egyik volt választója:

„Jobboldali barátocskám!
Maga hamis mint a macskám.
Tekervényes uton fut . .
Rajta a mocsárba jut.

Mézesköcsög arany vár
A jobboldal csapodár,
Azért türiünk annyi bajt:
Közösügyes hajót hajt.

Rang, hivatal, lakoma,
Pensió a jelszava . .
Hasztalanul veszteget
Nálunk követ nem lehet.“

De mág Mádon se ám, hol april 1-én megtisztelték Sándorkát egy kis macskazenevel.

A „Magyar Politika“ „handabandája“, a mely banda úgy huzza a mint a kormány parancsolja, Ghiczy Kálmánnak az általános szavazat elleni legközelebbi beszédére azt mondja, hogy az oly remek egy beszéd volt, hogy még Pulszky Ferenc is sietett a szónokkal kezét fogni.

Az igaz, hogy sietett Ghiczyhez, de nem fogott vele kezét, mert Ghiczy mindkét kezét a nadrág zsebbe dugta előle, az öreg Gubodi pedig zsebkendőjével hajtotta el Pulszkit, mint valami legyet.

A d o m á k.

A csallóközi ember egyszer bement Komáromba, s a mint a komája urával egyszer a lutris bolt előtt elmennek, szidta, mocskolta azt a lutrist, meg a lutrit is, hogy ő még soha sem nyert rajta.

A komája ura is csodálkozott ezen az országos szerencsétlenségén.

— Mások megnyit nyernek, — zugolódik a jámbor ember — ő meg soha.

— Tán nem is tett még rá komám uram? kérdé a másik.

— Nem biz én komám uram! üsse meg a menkö.

Főtisztelendő Komjáti esperes ur, a régi időben igen nevezetes ember volt arról, hogy tele volt az erszénye bankóval.

A gróf Rádai családnak pedig a többek közül egyik tagja arról volt nevezetes, hogy mindig bankó hiányban szenvedett.

Különben ez a két uri ember igen jó barátságos viszonyban volt egymással.

Egykor éppen traktuális gyűlés volt Eperjesen.

Hivatalból el kellett menni Rádainak is oda, meg főtisztelendő Komjáti uramnak is.

Ezen találkozás ideje alatt szokatlanul kezdett Rádai az öreg urnak grazsulirozni.

Az öreg pap nem tudta megmagyarázni magának, a fő ur e feltűnő előzékenységét.

Érdemeire, munkásságára, rá sem gondolt, mert a jó öreg hiu épen: nem vala.

Egyszer tehát a nemes gróf, azon hitben, hogy különben is jó barátságban van az öreg pappal — de meg eléggé elkábitotta fejét min-

denféle magasztalásokkal, — elébe állit egy reggel, s nagy kegyesen arra kéri a főtisztelendő esperes urat, hogy adjon neki valami 5000 forintoskát kölcsön. Megadja rövid időn, hatos kamatjával együtt.

Az öreg esperes a grófnak e kegyes beszédjére szinte megdöbbsent, s kezdett kissé hátrálni.

Tudta, hogy nincs Európában rosztább fizető ennél a Rádainál.

Egyszer aztán egy kis tünődés után azt mondja a grófnak.

— Sajnálom gróf úr! hogy kérésének eleget nem tehetek. S hogy sem tehetem én azt, hogy a gróf urnak pénzt adjak kölcsön. Tudom, hogy ezért meg fog haragudni a gróf, s e miatt tán el is veszttem barátságát, — de legalább ha ezt elveszttem, megmarad a pénzem . . .

Diskursz.

L o n k a i : Mond meg csak édes Kuthen felebarátom! hol vetted te a nevedet? az nagyon jó hangzásu név.

K u t h e n : Óh Páduai szent Antal barátom! hát annyi nyelvészeti ismerettel sem birsz, hogy ezt kitalálhatnád. Hisz a világon nincs egyszerűbb. Halljad hát **K u h** német szó, magyarul **t e h é n**, ezt a két szót közös-ügyesitettem s egy kicsit vargát rántottam, s lett belőle **K u t h e n**. No tudod most már hol vettem ezt a jó hangzásu nevet.

L o n k a i : Tudom, tudom, bár nem vagyok egészen tisztában vele, mert hiszen te a tápió-szent-mártouai szent paro chiának nem tehene, de bikája vagy.

Amerikai kura.

Egy gyermek New-Yorkban egy két dolláros arany pénzzel játszott, s azt többször szájába vévén egyszer véletlenül lenyelte. A gyermek szülei erre roppant megijedvén azonnal orvost hívtak, ki a gyermeknek rögtön hajtó orvosságot prescribált 2 dollárért, de nem használt, az arany dollárt bizony nem hajtotta ki.

Másnap újra hívatják az orvost, panaszkodva mondja az anya, hogy még mindig a gyomorban van az arany pénz s nem tud mitévő lenni, ha ki nem jó. Az orvos újra receptet ír két dollárért, ez alkalommal erősebb orvosságot rendelvén. Azonban ez sem használt.

Harmadszor is hívatják tehát az orvost. Az anya már sirva mondja, hogy még most sem menekült meg tőle a gyermek, kéri tehát az orvost gyors segélyért. Az orvos, — ki néhány hónappal azelőtt még tán

valamelyik gyármunkás, vagy intelligensebb szabásu mesterember lehetett, s az orvosi pályára csak kényelmes életfenntartás miatt adta magát — fejét megcsóválván, doktori tekintélyével értésükre adja a jajveszékkelő szülőknek, hogy most megrendeli a biztos és roppant hatásu orvosságot s orvosi diplomájára mondja, hogy, ez bizton elővarázsolja 3 nap alatt az elnyelt pénzt, még pedig oly könnyedén, hogy a gyermeknek nem lesz semmi baja. Hanem ezen receptért már 20. dollárt követel.

A gyermek életeért aggódó szülék persze a 20 dollárt is megfizették, s várva várták a bizonyos alkalmat, de az arany pénz csak nem bujt elő.

Még egyszer hívatják tehát Aeskuláp urat, de már szinte haragosan mondja az anya a méregkeverőnek:

„Uram! ön nem ért semmit mesterségéhez, a két dolláros arany pénz még most sem jött ki“.

A orvos ilyen fogadtatásra egy kissé eleinte zavarba jött s látván, hogy orvosi tekintélye veszélyeztetve van, csakhamar feltalálta magát, mondván:

„Madám! előre megmondtam, hogy az orvosság roppant hatásu lesz, az arany pénz kijött szerencsésen minden baj nélkül, csak hogy nem egy darabban, hanem csupa 5 centes apró pénzben“.

Világos rejtvény

Aphorismusokban,

ajánlva Páter Tritytrotynak és Páter Makutyinak.

Cuilibet detur; quid natura proscit: —

Omnis nam naturae sanctam legem noscit.

Et quicunque negat pruritum naturae —

Lacerat ligamen suae creaturae.

Is qui me deffendit, hic Deum offendit —

Barbara scandala saepius ostendit: —

Annihilat saepe quid natura dedit —

Talis honestatem coram mundo perdit.

Ubi non existo, est mundus moralis —?

Sine me beata esset monialis —?

Amorosus Pater.

Expertusque Frater.

Rupertus Monachus.

Juvenis Parochus.

Cunctus Capellanus.

Canonicus Sanus.

Necnon Episcopus.

Sic et Cardinalis.

Omnisque juvenis.

Pulchra Monialis.

Tök Jankó

— parodia. —

Én nem panaszklok sorsom ellen,
Mi ördögért panasznék?
Áldott kedvem soha el nem hagy,
S pipám mindig perzseggve ég,
A sors im nekem juttatá, hogy
Tök Jankót énekeljem meg:
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorcátlanabb gyerek!

Tök Jankónak becsülete sincs
Tán a nagy apjának se volt,
A mit ily izének neveznek,
Távol van tőle, mint a hold.
Azért magát fel sem akasztja . .
De még csak nem is kesereg,
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorcátlanabb gyerek!

Lapjába ritkán irogatnak
S ki hinné? töltelék akad
Ha nyomni kell, ő a bürökba
Kullog, s a mi kell, ott fakad,
Egy-egy rossz vicc, innen vagy onnan . .
Ujságát ekkép tölti meg; —
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . . .
A legorcátlanabb gyerek!

S mikép tesz szert képtárgy s jó viccre?
Ez is igen eredeti . .
A külföldi képes lapokból
Szép módján kicsipegeti;
Persze az ő lapját s képeit
Nem látják e jó emberek . . .
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében
A legorcátlanabb gyerek!

Hogy ő független! kiabálja
S ezzel fennen dicsekszik el,
Igy — s úgy nincs szubventzionálva
És a mit ő mond, hinni kell!
Bár a pressbüro ajtajában
Mindenhéten ott tekereg, —
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorcátlanabb gyerek!

És ő ilyen tetőtől talpig,
Tökéletes képmása ez,
Magának és kedves pártjának
Roppant becsületet szerez, —
Kiáltson hát minden mamelukk
Tartsák ki a miniszterek!
Tök Jankó! a maga nemében
A közösügy levegőjében . .
A legorcátlanabb gyerek!

Vig Ferke.

Izenet:

Az egri baloldaliaknak.

*Az „Ellenőr” 76-ik számában panaszkodnak uraságok, hogy „az ultramontán jobboldal örült dühöngésbe esett” s ennek egyik kifolyása az, hogy a fundázionális pénzeket egymásután mondják fel a baloldali adósoknak. — Jaj fráteres amantissimi! ez még csak sifli ahoz, a mit mi a jövő választásokkor elakarunk követni; várjatok csak, majd olvashattok a Ludas Matyiban kanonok mesterséget! nekünk is kezünkben van a város legnagyobb része, s egészen is ott volna, ha az isten meghallgatta volna könyörgésünket, s a lefolyt 3 év alatt valami országos csapást mért volna erre az elfajult népre, különben így is tartjuk a fülét! *)*

A pécsi infallibilis káptalan.

Nomen et omen.

A. Te! a „Korunk“-ban sok disznóság van!

B. A most folyó kort érted-e vagy báró Kemény Gábor ujságát?

A. Akármelyikre gondolod, mindegy.

Zsiga pósta.

Nagy Mihály urnak, a bukaresti első magyar iparos egylet pénztárnokának: az egylet részéről beküldött 3 ffr. előfizetést f. évi január-juniusi fél évre ezennel nyugtatványozzuk.

Sandának: Az adomákat, ha jők és eredetiek, mindenkor szívesen vesszük. A bibliából vett képtárgy jó, de van nekünk annál még jobb pünkösdre.

Kisbögös! Kotnyeles! Antipáter! hallgattok ti is, mint a mamelukok a választási törvényjavaslat tárgyalása alatt????

*) Kérjük annak idejében a tudósítást.

Maty.